

Arrest

nr. 126 855 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART, loco advocaat F. GELEYN, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De vader van de minderjarige verzoekster legt op 28 oktober 2009 een aankomstverklaring af te Schaarbeek, waarbij hij is vergezeld van verzoekende partij.

1.2. Op 5 juni 2013 wordt verzoekster geregistreerd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

1.3. Op 13 juni 2013 wordt mevrouw J. K. aangesteld als voogd van verzoekster.

1.4. Op 27 november 2013 dient de voogd van verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen zoals voorzien in de artikelen 61/14 tot en 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Verzoekster wordt op 28 januari en 3 februari 2014 verhoord, samen met haar groot tante.

1.6. Op 26 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing die op 8 maart 2014 wordt betekend aan de voogd van verzoekster. De motieven luiden als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw [J.K.], van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde K.M., (...) van nationaliteit Marokko

(...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aankomstverklaring vervallen sinds 23/12/2009.

Betrokkene kwam samen met haar vader in oktober 2009 naar België. Er werd een aankomstverklaring opgemaakt door de gemeente Schaarbeek op 28/10/2009 (op naam van de vader eh betrokkene), geldig tot 23/12/2009. Op 05/06/2013 bood betrokkene zich aan op de dienst MINTEH om zich te laten registreren. Nadat ze gesignaleerd werd aan de Dienst Voogdij, werd er op 13/06/2013 een voogd toegewezen.

De voogd wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd dient haar aanvraag in op 27/11/2013. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met haar groot tante, mevrouw M.A., en haar voogd uitgenodigd voor een gehoor op 28/01/2014 en 03/02/2014.

Tijdens het gehoor op 28/01/2014 verklaart betrokkene dat ze reeds 4 jaar in België woont. Ze is geboren in Spanje en zou tot haar 3 jaar bij haar ouders in Spanje hebben gewoond, daarna zou haar moeder haar bij haar grootouders hebben ondergebracht. Op een dag zou haar moeder haar naar de luchthaven hebben gebracht en gezegd hebben dat ze naar België zou reizen. Met haar vader zou ze weinig contact hebben, ze zou hem voor het laatst ontmoet hebben in België ongeveer 1 jaar geleden.

Gezien de jeugdige leeftijd van betrokkene werd haar groot tante, bij wie ze hier in België verblijft, eveneens gehoord. Zij bevestigde dat M tot haar 3 jaar in Spanje had gewoond. Daarna zou haar moeder haar hebben ondergebracht bij een neef en vervolgens bij de grootouders. De vader van betrokkene zou haar op een bepaald moment opgehaald hebben en naar België hebben gebracht. De groot tante erkent dat ze wilde dat M. bij haar kwam wonen en zou gevraagd hebben aan de neef om alle administratieve stappen te ondernemen om een paspoort te bekomen. Tijdens het gehoor verklaart de groot tante dat M. vorig jaar terugreisde naar Marokko om haar grootouders te gaan bezoeken.

Tijdens het verhoor op 03/02/2014 voegt betrokkene toe dat ze een tijdje terug in Spanje heeft gewoond omdat haar grootouders niet meer voor haar konden zorgen, ze kan echter geen exacte datum hiervan geven. Ze zou ook niet veel contact gehad hebben met haar vader, niet in Spanje, noch toen ze eenmaal in België was.

De groot tante verklaart tijdens het verhoor op 03/02/2014 dat het laatste contact met de moeder dateert van toen betrokkene 3 jaar oud was. Sinds het vertrek van de vader in 2012 uit België zou ze ook geen contact meer hebben gehad met de vader van M..

Volgende documenten worden toegevoegd bij de aanvraag: paspoort met het nummer [...] afgeleverd te Hay Elfalah Bloc 1 no 19 Mohammedia en geldig van 11/08/2010 tot 11/08/2015, een Spaanse

verblijfskaart met het nummer X5898823-J geldig tot 14/07/2014 en het bewijs van aanwezigheid in de lagere school nr. 17 in Schaarbeek.

De voogd benadrukt dat sinds haar aankomst in België betrokkene de langste periode van standvastigheid achter de rug heeft. Zij zou graag willen dat er duidelijkheid is rond de verblijfplaats van de ouders. Een vrijwillige terugkeer naar Marokko zal niet de beste oplossing zijn en de voogd is ervan overtuigd dat de duurzame oplossing in België ligt.

Rekening houdend met en op basis van alle elementen in het dossier, kan niet worden gesteld dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk dient te situeren op het Belgisch grondgebied bij mevrouw M.A. en dat er geen andere oplossing kan overwogen worden.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat er zeer veel onduidelijkheden zijn in het dossier. De verklaringen die de groot tante geeft, komen niet altijd overeen met hetgeen betrokkene vertelt. Gezien haar zeer jonge leeftijd (10 jaar op het moment van het verhoor en 6 jaar op het moment van haar aankomst in België), kan men aannemen dat de verklaringen van betrokkene zelf niet altijd coherent zijn. Echter kan men er wel van uitgaan dat de groot tante, die al die tijd instond voor de opvang en zorg voor haar nichtje, duidelijke info kan geven over de laatste verblijfplaatsen van betrokkene, de contacten met de familieleden en de afgifte van het Spaanse verblijfsdocument en dat de verklaringen die ze geeft op zijn minst coherent en geloofwaardig zijn, hetgeen hier niet het geval is.

Wat betreft het contact met de familieleden is er grote onduidelijkheid. Met de vader zou er sinds 1 jaar geen contact meer zijn, echter stellen wij het volgende vast: de vader kwam voor de eerste keer naar België samen met betrokkene in 2009 (afgifte aankomstverklaring op 28/10/2009). Vervolgens werd hij nog 2 maal in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (op 05/02/2010 en 05/08/2010). Bovendien vinden we in het dossier een verslag van een administratieve controle op 21/08/2013, waarbij de DVZ de instructies gaf voor de afgifte van een bijlage 13, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring dat er sinds 1 jaar geen nieuws meer is van de vader, is aldus niet aannemelijk. Op 05/06/2013 werd betrokkene ten laste genomen door de Dienst Voogdij en op 13/06/2013 werd er een voogd toegewezen. Twee maanden later was de vader op bezoek in België (zie administratieve controle), de familie heeft nagelaten dit te melden.

Ook met de moeder zou er geen contact meer zijn sinds betrokkene 3 jaar is. Deze zou haar na 3 jaar in Spanje te hebben gewoond, afgezet hebben in Marokko bij een neef en later bij de grootouders. Terwijl er op een ander moment verklaard wordt dat betrokkene voor haar komst naar België een tijdje (1 à 2 maanden) in Spanje zou gewoond hebben bij haar moeder en het haar moeder was die haar naar de luchthaven zou vergezeld hebben. De groot tante vermeldt tijdens het verhoor op 28/01/2014 dan weer dat betrokkene bij haar grootouders in Marokko verbleef totdat de vader van betrokkene naar Marokko ging om haar te halen. Betrokkene is in het bezit van een Spaanse verblijfskaart, afgegeven op 25/08/2009 en geldig tot 14/07/2014 afgegeven te Malaga. De verklaring als zou betrokkene haar moeder sinds haar 3 jaar niet meer hebben gezien, komt dus niet met bovenstaande vaststellingen overeen.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten volledig berust op verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt echter niet aangetoond dat deze opsporingen bewijzen dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Het simpele feit dat er geen contact meer zou zijn met de ouders en dat niemand zou weten waar de ouders zouden wonen berust volledig op verklaringen en voldoet hier dus niet, zeker gezien de vage en niet coherente verklaringen van de groot tante.

De documenten die betrokkene voorlegt, zijn niet van die aard dat ze een verblijf in België rechtvaardigen. Integendeel bewijst haar Spaanse verblijfskaart dat zij in Spanje over een geldige verblijfsvergunning beschikt geldig tot 14/07/2014. Ook de vader van betrokkene is in het bezit van een geldige Spaanse verblijfstitel, zo blijkt uit het administratief verslag van de politie dd. 21/08/2013 (Spaanse verblijfstitel nr. X2355166-N geldig tot 27/06/2015). Ook voordien was hij reeds in het bezit van een Spaanse verblijfstitel (nummer X2355166-N afgegeven in Lleida op 27/02/2005 en geldig tot 27/06/2010). We kunnen dus stellen dat Spanje verantwoordelijk is voor het onthaal van betrokkene en hiertoe alle noodzakelijke maatregelen dient te nemen teneinde in een goede opvang en verzorging van betrokkene te voorzien en dit rekening houdend met haar hoger belang en haar situatie.

Wij merken tenslotte op dat verschillende elementen in het dossier erop wijzen dat de reden voor de komst naar en verblijf in België van betrokkene van economische aard is (scholing en betere toekomstperspectieven). Betrokkene verblijft sinds 2009 illegaal op Belgisch grondgebied (na het vervallen van de aankomstverklaring van de vader) maar werd wel meteen ingeschreven in een school (zie certificaat de fréquentation aan de lagere school van Schaarbeek). De familie, zijnde de groot tante, nam echter hoegenaamd geen enkel initiatief om het verblijf van betrokkene te regulariseren. Er werd gewacht tot 05/06/2013 om betrokkene te laten registreren bij de DVZ waarbij vervolgens haar signalement als minderjarige werd overgemaakt aan de Dienst Voogdij. Bovendien reisde betrokkene sinds haar komst naar België iedere zomervakantie (in 2010, 2011, 2012 en 2013) terug naar Marokko, zo kunnen wij afleiden uit de stempels in haar paspoort. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de groot tante van betrokkene tijdens de opmaak van de signalementsfiche expliciet vermeldt betrokkene naar België te hebben gehaald zodat ze hier zou kunnen studeren en omdat ze voor haar wilde zorgen.

Dit motief is vreemd aan de toepassing van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en op basis van alle elementen waarover wij op dit ogenblik beschikken en dit conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, kunnen wij besluiten dat de duurzame oplossing niet in België bestaat en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Spanje voorop alwaar zij herenigd kan worden bij één van haar of beide ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 62, 74/14 en 74/17 van de vreemdelingenwet. In het tweede onderdeel van het enig middel wordt als volgt uiteengezet:

"Aangezien dat een aankomstverklaring werd opgemaakt door de gemeente Schaarbeek op 28.10.09. Dat de voogd van de minderjarige op 27.11.13 een aanvraag voor machtiging tot verblijf heeft ingediend.

Dat M, haar groot tante en haar voogd uitgenodigd werden voor een verhoor op 28.01.14 en 03.02.14.

Dat ze bevestigd heeft dat zij sinds 1 jaar geen contact meer heeft gehad met haar vader.

Dat tegenpartij stelt dat de vader van M voor de eerste keer in 2009 naar België kwam en dat hij vervolgens nog twee maal in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring (op 05.02.2010 en op 05.08.2010).

Dat de vader van verzoekster op 21.08.13 een bevel kreeg het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dat M.K. tijdens het verhoor op 03.02.14 duidelijk aangeeft dat haar vader uit België vertrokken is om werk te zoeken, dat zij niet weet waar hij naartoe is gegaan en dat hij geen nummer of email adres heeft achtergelaten.

Dat de groot tante bevestigd dat zij geen contact meer heeft gehad met de vader van verzoekster sinds eind 2012.

Dat de moeder van verzoekster geen contact meer heeft met haar dochter.

Dat M.K. duidelijk aangeeft, terwijl ze maar tien jaar oud is, dat haar moeder haar verlaten heeft.

Dat er vastgesteld moet worden dat M.K. geen enkel contact met haar ouders heeft.

Aaangezien tegenpartij opmerkt dat het verzoek voor afgifte van verblijfsdocumenten volledig berust op verklaringen. Dat tegenpartij ook onderstreept dat het aan de verzoekende partij is om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen.

Dat wat betreft de opvangvoorzieningen tijdens de parlementaire werkzaamheden het volgende werd onderstreept: "Met FOD Buitenlandse Zaken werd een protocol gesloten, waardoor aan de instanties van het land van herkomst een verzoek om inlichtingen kan worden gericht, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de toestand ter plaatse niet kan verifiëren. Die inlichtingen, die kunnen worden gebruikt om de opvangmogelijkheden te evalueren, hebben tot doel na te gaan of de ouders echt in het betrokken land wonen, of ze er huisvesting hebben, in welke omstandigheden ze leven en welke hun inkomsten zijn" (Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het openbaar ambt, Doc. Parl., Kamer, 2010-2011, n°53-0288/007, p. 14)

Dat tegenpartij in casu geen verdere informatie aangevraagd heeft aan de instanties van het land van herkomst van M terwijl de administratie verplicht is om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor moet zorgen dat alle feitelijke aspecten van het dossier in acht worden genomen.

Dat dit dus niet het geval is zodat de bestreden beslissing het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen schendt.

Overwegend dat tijdens de parlementaire werkzaamheden werd er bevestigd dat: " (...) de gesprekspartners van FOD Buitenlandse Zaken worden verzocht de elementen te beoordelen in het licht van de lokale parameters. De federale diensten houden echter ook rekening met de verklaringen van de minderjarige. Ze hechten veel belang aan de gevaren van mishandelingen en mensenhandel.

In geval van argwaan wordt niet beslist om het kind terug te sturen. De economische omstandigheden zijn in geen geval het eerste criterium. Het valt wel voor dat het verblijf van het kind wordt verlengd als zijn ouders in totale armoede leven. [...] Tal van factoren spelen daarbij een rol, zoals de leeftijd van het kind, en daarom is het onmogelijk een eenduidig antwoord te geven. Het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt bepaald door het belang van het kind." (Wetsvoorstel tot wijziging van de wet van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, verslag namens de Commissie voor Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het openbaar ambt, Doc. Parl., Kamer, 2010-2011, n°53-0288/007, p. 14).

Dat de bestreden beslissing van tegenpartij ook artikel 3§2 4° van de Programmawet van 24.12.02, Titel XIII - Hoofdstuk VI: Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen schendt zoals artikel 61/17 van de wet van 15.12.80 in het bijzonder omdat beide artikelen voorzien dat een duurzame oplossing voor de minderjarige vreemdelingen gezocht moet worden.

Dat deze duurzame oplossing zich moet baseren op alle elementen die zich in het administratieve dossier bevinden (of zouden moeten bevinden).

Dat er sprake is van een beoordelingsfout in hoofde van de administratie in zoverre tegenpartij de opvangvoorzieningen die voor M.K. beschikbaar zouden zijn in Spanje niet heeft onderzocht.

Dat tegenpartij niet de moeite heeft genomen om een onderzoek te verrichten betreffende de financiële mogelijkheden van de ouders van M.K. om haar op te vangen.

Overwegend dat Uw Raad bepaald heeft dat: « Le Conseil entend relever encore que si la circulaire précitée du 15 septembre 2005 précise que lorsque la solution durable est le retour du MENA (Mineur Etranger Non Accompagné) dans son pays d'origine, le Bureau Mineurs délivre un ordre de reconduire au tuteur, tel qu'en l'espèce, ladite circulaire précise avant tout que, par « solution durable », on entend le retour dans le pays d'origine ou dans le pays dans lequel il est admis au séjour, moyennant des garanties quant à un accueil et une prise en charge appropriée du MENA, en fonction de ses besoins déterminés par son âge et de son degré d'autonomie, soit, par ses parents ou par d'autres adultes qui s'occuperont de lui, soit par des instances gouvernementales ou non gouvernementales. Or, en l'espèce, il ne ressort nullement de l'analyse du dossier administratif que la partie défenderesse ait initié des démarches pour rechercher la solution durable la plus adéquate pour le requérant ou s'enquérir des garanties minimales quant à son accueil et à sa prise en charge en cas de retour dans son pays d'origine. » (Arrêt CCE n°76429, 1 mars 2012)

Dat Uw Raad ook bepaald heeft dat: « Or, le Conseil rappelle que le point IV., 2., B., de la circulaire du 15 septembre 2005 relative au séjour des mineurs étrangers non accompagnés dispose notamment comme suit: « Afin de trouver une solution durable, le Bureau Mineurs cherche à connaître la situation familiale du MENA, tant à l'étranger qu'en Belgique ». La même circulaire précise, en son point I., b., qu'on entend par « solution durable » :

« - le regroupement familial ;

- le retour dans le pays d'origine ou dans le pays dans lequel il est autorisé ou admis au séjour, moyennant des garanties quant à un accueil et une prise en charge appropriés du CCE x et x - Page 5 M.E.N.A., en fonction de ses besoins déterminés par son âge et de son degré d'autonomie, soit, par ses parents ou par d'autres adultes qui s'occuperont de lui, soit, par des instances gouvernementales ou non gouvernementales ;

- l'autorisation de séjour illimité en Belgique, dans le respect des dispositions contenues dans la [loi du 15 décembre 1980 précitée] (...) ».

Par conséquent, le Conseil estime qu'en se bornant à faire grief aux parties requérantes de ne pas avoir étayé leurs déclarations par des éléments probants ou en jugeant disproportionné le motif pour lequel les mineurs concernés ont exposés être venus en Belgique et non crédible l'ensemble de leur récit, sans avoir, au préalable, de sa propre initiative, investigué plus avant leur situation, la partie défenderesse a méconnu son obligation de motivation formelle des actes administratifs. Elle ne pouvait, en effet, se limiter, dans la motivation des décisions entreprises, à déduire que « des garanties d'accueil, dans la mesure de ses possibilités, sont assurées par la mère » des seules déclarations des mineurs aux noms desquels agit le requérant, selon lesquelles celle-ci prend également en charge les deux sœurs de ceux-ci, sans vérifier plus avant la réalité desdites garanties d'accueil. La circonstance, relevée par la partie défenderesse dans les décisions attaquées, que les documents produits à l'appui de leur demande de déclaration d'arrivée ont été établis pendant une période à laquelle les mineurs aux noms desquels agit le requérant se trouvaient en Belgique, et la conclusion qu'elle en déduit selon laquelle cela « démontre une organisation et une volonté de départ et non une véritable fuite » et « prouve que [les mineurs en question ont] encore des contacts actifs dans [leur] pays d'origine », ne sont pas de nature à énerver ce constat, dans la mesure où cette conclusion découle elle-même d'un postulat non vérifié. » (Arrêt CCE n°75677, 23 février 2012).

Rekening houdend met al wat voorafgaat, is het onbetwistbaar dat tegenpartij het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen zoals artikelen 1 tot en met 4 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt. 3.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt"

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat het voor de minderjarige niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar Spanje. Zij herhaalt dat de minderjarige geen contact meer heeft met de ouders en stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nagelaten heeft om informatie aan te vragen bij het land van herkomst en om de opvangvoorzieningen en financiële mogelijkheden na te gaan.

Verweerder wijst ter zake op de omstandige motieven van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris vaststelde:

"Rekening houdend met en op basis van alle elementen in het dossier, kan met niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk dient te situeren op het Belgisch grondgebied bij mevrouw M.A. en dat er geen andere oplossing kan overwogen worden.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat er zeer veel onduidelijkheden zijn in het dossier. De verklaringen die de groot tante geeft, komen niet altijd overeen met hetgeen betrokkene vertelt. Gezien haar zeer jonge leeftijd (10 jaar op het moment van het verhoor en 6 jaar op het moment van haar aankomst in België), kan men aannemen dat de verklaringen van betrokkene zelf niet altijd coherent zijn. Echter kan men er wel van uitgaan dat de groot tante, die al die tijd instond voor de opvang en zorg voor haar nichtje, duidelijke info kan geven over de laatste verblijfplaatsen van betrokkene, de contacten met de familieleden en de afgifte van het Spaanse verblijfsdocument en dat de verklaringen die ze geeft op zijn minst coherent en geloofwaardig zijn, hetgeen hier niet het geval is.

Wat betreft het contact met de familieleden is er grote onduidelijkheid. Met de vader zou er sinds 1 jaar geen contact meer zijn, echter stellen wij het volgende vast: de vader kwam voor de eerste keer naar België samen met betrokkene in 2009 (afgifte aankomstverklaring op 28/10/2009). Vervolgens werd hij nog 2 maal in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (op 05/02/2010 en 05/08/2010). Bovendien vinden we in het dossier een verslag van een administratieve controle op 21/08/2013, waarbij de DVZ de instructies gaf voor de afgifte van een bijlage 13, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring dat er sinds 1 jaar geen nieuws meer is van de vader, is aldus niet aannemelijk. Op 05/06/2013 werd betrokkene ten laste genomen door de Dienst Voogdij en op 13/06/2013 werd er een voogd toegewezen. Twee maanden later was de vader op bezoek in België (zie administratieve controle), de familie heeft nagelaten dit te melden.

Ook met de moeder zou er geen contact meer zijn sinds betrokkene 3 jaar is. Deze zou haar na 3 jaar in Spanje te hebben gewoond, afgezet hebben in Marokko bij een neef en later bij de grootouders. Terwijl

er op een ander moment verklaard wordt dat betrokkene vóór haar komst naar België een tijdje (1 à 2 maanden) in Spanje zou gewoond hebben bij haar moeder en het haar moeder was die haar naar de luchthaven zou vergezeld hebben. De groot tante vermeldt tijdens het verhoor op 28/01/2014 dan weer dat betrokkene bij haar grootouders in Marokko verbleef totdat de vader van betrokkene naar Marokko ging om haar te halen. Betrokkene is in het bezit van een Spaanse verblijfskaart, afgegeven op 25/08/2009 en geldig tot 14/07/2014 afgegeven te Malaga. De verklaring als zou betrokkene haar moeder sinds haar 3 jaar niet meer hebben gezien, komt dus niet met bovenstaande vaststellingen overeen.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten volledig berust op verklaringen. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Het is aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt echter niet aangetoond dat deze opsporingen bewijzen dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Het simpele feit dat er geen contact meer zou zijn met de ouders en dat niemand zou weten waar de ouders zouden wonen berust volledig op verklaringen en voldoet hier dus niet zeker gezien de vage en niet coherente verklaringen van de groot tante.

De documenten die betrokkene voorlegt, zijn niet van die aard dat ze een verblijf in België rechtvaardigen. Integendeel bewijst haar Spaanse verblijfskaart dat zij in Spanje over een geldige verblijfsvergunning beschikt geldig tot 14/07/2014. Ook de vader van betrokkene is in het bezit van een geldige Spaanse verblijfstitel, zo blijkt uit het administratief verslag van de politie dd. 21/08/2013 (Spaanse verblijfstitel nr. X2355166-N geldig tot 27/06/2015). Ook voordien was hij reeds in het bezit was van een Spaanse verblijfstitel (nummer X2355166-N afgegeven in Lleida op 27/02/2005 en geldig tot 27/06/2010). We kunnen dus stellen dat Spanje verantwoordelijk is voor het onthaal van betrokkene en hiertoe alle noodzakelijke maatregelen dient te nemen teneinde in een goede opvang en verzorging van betrokkene te voorzien en dit rekening houdend met haar hoger belang en haar situatie.

Wij merken tenslotte op dat verschillende elementen in het dossier erop wijzen dat de reden voor de komst naar en verblijf in België van betrokkene van economische aard is (scholing en betere toekomstperspectieven). Betrokkene verblijft sinds 2009 illegaal op Belgisch grondgebied (na het vervallen van de aankomstverklaring van de vader) maar werd wel meteen ingeschreven in een school (zie certificaat de fréquentation aan de lagere school van Schaarbeek). De familie, zijnde de groot tante, nam echter hoegenaamd geen enkel initiatief om het verblijf van betrokkene te regulariseren. Er werd gewacht tot 05/06/2013 om betrokkene te laten registreren bij de DVZ waarbij vervolgens haar signalement als minderjarige werd overgemaakt aan de Dienst Voogdij. Bovendien reisde betrokkene sinds haar komst naar België iedere zomervakantie (in 2010, 2011, 2012 en 2013) terug naar Marokko, zo kunnen wij afleiden uit de stempels in haar paspoort. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat de groot tante van betrokkene tijdens de opmaak van de signalementsfiche expliciet vermeldt betrokkene naar België te hebben gehaald zodat ze hier zou kunnen studeren en omdat ze voor haar wilde zorgen. Dit motief is vreemd aan de toepassing van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Rekening houdend met al hetgeen hieraan voorafgaat en op basis van alle elementen waarover wij op dit ogenblik beschikken en dit conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, kunnen wij besluiten dat de duurzame oplossing niet in België bestaat en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Spanje voorop alwaar zij herenigd kan worden bij één van haar of beide ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas en Fedasil. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om een bevel tot terugbrenging te betekenen aan de voogd (bijlage 38).

Verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet mocht beperken tot een onderzoek van de verklaringen die door de minderjarige en haar groot tante werden afgelegd, maar ook diende over te gaan tot een bevraging van de instanties in het land van herkomst.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij schijnbaar voorbijgaat aan art. 479 van de Programmawet van 24 december 2002, dat bepaalt:

"De voogd treft alle passende maatregelen om de familieleden van de minderjarige op te sporen. Hij doet alle voorstellen die hij nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige."

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft in casu vastgesteld dat blijkbaar geen duurzame oplossing wordt beoogd door de minderjarige, die om strikt economische redenen België boven Spanje verkiest.

Terwijl verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat geen enkele maatregel werd ondernomen door de voogd om de familieleden op te sporen.

Verzoekende partij kan dan ook niet zich ertoe beperken te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijk onderzoek heeft uitgevoerd, dit des te meer nu de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht aangeeft dat op basis van de verklaringen die werden afgelegd door verzoekster en haar groottante, blijkt dat verzoekster familie heeft in Spanje (cf. verblijfstitel vader en verblijf bij moeder in Spanje voor vertrek naar België), zodat niet kan worden ingezien welke bijkomende bevragingen zich ter zake zouden opdringen.

Verzoekende partij verwijst nog naar de 'financiële mogelijkheden' van de ouders, doch voert anderzijds niet aan dat deze onvoldoende zouden zijn.

Waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, laat verweerder vooreerst gelden dat België als continentaal rechtssstelsel geen precedentenrechtspraak kent, terwijl verzoekende partij ook op geen enkele wijze nader toelicht hoe de feitelijke omstandigheden die aan de basis van onderhavig geschil liggen, vergelijkbaar zouden zijn met deze die in de door haar aangehaalde arresten worden besproken."

3.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de vreemdelingenwet. Dit zijn de relevante wettelijke bepalingen die de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarigen omkaderen en in toepassing waarvan de in punt 1.4. vermelde aanvraag om verblijfsmachtiging werd ingediend.

3.4. Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. (...)"*

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd, definieert de drie mogelijke duurzame oplossingen als volgt:

*"Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :
(...)"*

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet; (...)"

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending wordt aangevoerd, luidt:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

3.5. De Raad wijst er op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven m.b.t. artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *"de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008."*

Het Hof overweegt dat het begrip "duurzame oplossing", zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *"Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij."*

Daarbij concludeert het Hof dat *"artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding. "*

Artikel 74/16 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind."

§ 2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties."

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

3.6. In casu besluit de gemachtigde in de bestreden beslissing dat, op basis van alle elementen waarover hij beschikt en conform artikel 61/18 van de vreemdelingenwet, de duurzame oplossing niet in België bestaat en dat een spoedige terugkeer naar Spanje wordt vooropgesteld alwaar de minderjarige verzoekster kan worden herenigd met één of beide van haar ouders.

Verzoekende partij meent in essentie dat de gemachtigde in het kader van de vooropgestelde duurzame oplossing, dit is terugkeer naar Spanje met gezinshereniging tot doel, onzorgvuldig heeft gehandeld. Zo wijst verzoekende partij erop dat de minderjarige verzoekster geen enkel contact meer heeft met haar ouders, dat niet werd overgegaan tot een bevraging van de instanties van het land van herkomst en dat niet werd nagegaan of er in Spanje opvangvoorzieningen beschikbaar zouden zijn.

3.7. Zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat het, krachtens artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002, aan de voogd toekomt alle passende maatregelen te treffen om de familieleden van de minderjarige verzoekster op te sporen. Volgens de gemachtigde wordt *"echter niet aangetoond dat deze opsporingen bewijzen dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun vermogen in een aangepaste opvang te voorzien. Het simpele feit dat er geen contact meer zou zijn met de ouders en dat niemand zou weten waar de ouders zouden wonen berust volledig op verklaringen en voldoet hier dus niet, zeker gezien de vage en niet coherente verklaringen van de groot tante."*

De voogd is er inderdaad toe gehouden om bij te dragen tot het vinden van een duurzame oplossing voor de betrokken minderjarige. Het "bepalen" van wat een duurzame oplossing is in een individuele situatie komt echter enkel toe aan de gemachtigde, zoals duidelijk blijkt uit de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16, § 1 van de vreemdelingenwet. Het is de gemachtigde die bevoegd is om te beslissen over de duurzame oplossing voor de individuele situatie van de betrokken minderjarige vreemdeling.

Waar de gemachtigde beslist tot afgifte van een bevel tot terugbrenging omdat hij als duurzame oplossing een terugkeer naar Spanje vooropstelt, houdt een samenlezing van de artikelen 61/14, 61/17, 61/18 en 74/16 van de vreemdelingenwet in dat de gemachtigde er zich van vergewist dat er garanties zijn op adequate opvang en verzorging voor de betrokken minderjarige vreemdeling hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. De Raad merkt voorts op dat indien gezinshereniging wordt beoogd, deze gezinshereniging, krachtens artikel 61/14 van de vreemdelingenwet, plaats moet hebben in het land waar de ouders zich legaal bevinden.

Daargelaten de vraag of in casu de voogd heeft verzaakt aan haar taak om alle passende maatregelen te treffen om familieleden op te sporen, merkt de Raad op dat het eventuele gegeven dat de voogd in gebreke is gebleven om deze taak te vervullen geen afbreuk doet aan de vergewisplicht die de gemachtigde heeft bij het bepalen van een duurzame oplossing.

3.8. In de bestreden beslissing wordt een terugkeer naar Spanje vooropgesteld alwaar de minderjarige verzoekster herenigd kan worden met één of beide van haar ouders.

Wat betreft de moeder van de minderjarige verzoekster, wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat ook zij in het bezit zou zijn van een geldige Spaanse verblijfstitel. Aldus wordt in de bestreden beslissing niet aangetoond dat de moeder van verzoekster zich legaal in Spanje bevindt. Evenmin zijn daartoe aanwijzingen terug te vinden in het administratief dossier.

Wat betreft de vader van de minderjarige verzoekster, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat hij over een Spaanse verblijfstitel beschikt geldig tot 27 juni 2015. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de minderjarige verzoekster beschikt over een Spaanse verblijfstitel geldig tot 14 juli 2014. Hoewel de vader van de minderjarige verzoekster beschikt over een Spaanse verblijfstitel, blijkt uit het administratief alsook uit de bestreden beslissing dat er geen enkele duidelijkheid is over de huidige verblijfplaats van de vader. Daarenboven merkt de Raad op dat het louter gegeven dat de minderjarige verzoekster en haar vader over een Spaanse verblijfstitel beschikken, in casu niet voldoet om de terugkeer naar Spanje voorop te stellen. Er wordt benadrukt dat een terugkeer naar Spanje, als vooropgestelde duurzame oplossing, gepaard moet gaan met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang de leeftijd en graad van zelfstandigheid van de betrokken minderjarige vreemdeling, hetzij door de ouders of andere volwassenen die voor hem/haar zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties.

3.9. Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde, naargelang de leeftijd en de graad van zelfstandigheid van de minderjarige verzoekster, zich specifiek heeft vergewist over zulke garanties op adequate opvang en verzorging door de vader van de minderjarige verzoekster. Verder blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige verzoekster er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar haar vader wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van de vader om verzoekster te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.

De bestreden beslissing stelt louter: *“We kunnen dus stellen dat Spanje verantwoordelijk is voor het onthaal van betrokkene en hiertoe alle noodzakelijke maatregelen dient te nemen teneinde in een goede opvang en verzorging van betrokkene te voorzien en dit rekening houdend met haar hoger belang en haar situatie.”* Uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde in het kader van de stelling als zou Spanje verantwoordelijk zijn voor het onthaal van de minderjarige verzoekster, zich heeft vergewist over garanties op adequate opvang en verzorging door de Spaanse overheidsinstanties, rekening houden met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid van de minderjarige verzoekster. Verder blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of de Spaanse opvangstructuur aangepast is en of het in het hoger belang van de minderjarige verzoekster is om haar in een opvangstructuur te plaatsen bij haar terugkeer naar Spanje waar zij enkel tot 14 juli 2014 tot verblijf is toegelaten. De vrijblijvende verwijzing in de bestreden beslissing naar de mogelijkheid om een beroep te doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van organisaties zoals de IOM, Caritas en Fedasil, kan evenmin worden beschouwd als een daadwerkelijke garantie op adequate opvang en verzorging in Spanje door niet-gouvernementele organisaties, die rekening houdt met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid.

Bij gebreke aan elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste concrete garanties op adequate opvang en verzorging, die ook waarborgen omtrent opvoeding omvatten, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de gemachtigde in casu enkel is uitgegaan van een veronderstelling.

De opmerking in de nota dat er blijkbaar geen duurzame oplossing wordt beoogd door de minderjarige verzoekster, omdat zij om strikt economische redenen België boven Spanje verkiest, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat blijkens het administratief dossier en de bestreden beslissing niet werd onderzocht of er in Spanje garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang de leeftijd en graad van zelfstandigheid van de minderjarige verzoekster, bestaan hetzij door haar vader hetzij door de Spaanse overheden. Het gegeven dat de groot tante de minderjarige verzoekster naar België heeft gehaald omwille van economische redenen, kan aan minderjarige verzoekster niet worden verweten en ontslaat tevens de gemachtigde niet van de verantwoordelijkheid die hij heeft bij het bepalen van een duurzame oplossing voor de situatie van de minderjarige verzoekster.

3.10. De materiële motiveringsplicht vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijk van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier. Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen. De bestreden beslissing mist dan ook een deugdelijke materiële grondslag.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden. Het enige middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 februari 2014 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES